

Kovanlainen ja vaativa

"Heru" – monessa mukana

Hän on ollut minulle ja joukkueovereille hyvä kaveri. Pelaajana hän oli ahkera ja sitkeä. Vapaa-aikana tein hänen kanssaan monia muistorikkaita veneretkiä Kokkolan edustalla, kuvailee Kalle Hongell ikätoveriaan Väinö Kalevi Tiaista, "Herua", jona kokkolalaiset hänet paremmin tuntevat. Tässä lehdessä on vuosien saatossa esitelty oheisessa kuvassa olevaa vuoden 1949 joukkuetta yhtenä seuran historian parhaista. Nyt kymmenentenä on vuorossa Kalevi ikään kuin sokerina pohjalla. Viimeisenä olisi vuorossa joukkueen maalivahti Reino "Rexi" Merikallio. Jos joku tämän jutun lukijoista pystyisi opastamaan toimittajan "Rexin" jäljille, niin palaute olisi toivottavaa.

Kalevi Tiainen näki päivänvalon Kokkolassa kesäkuussa 1925 ja syntyi nelilapsiseen perheeseen Sirkan, Einen ja Eskon lisäksi. Äidillä oli veteliläiset sukujuuret ja isä taasen Pih-tiputaalta. Vuodet ennen sotia olivat niukkaa aikaa myös Tiaisen perheessä ja kodilla ehti olla useampia osoitteita. Sotaankin Kalevi ehti osallistua, koska kuului viimeisenä sotatoimiin kutsuttuun ikäluokkaan.

– **Mutta vaikka** niukkuutta oli, niin liikunta ja jalkapallo veivät nuorukaista jo poikavuosina. Hagströmin pelloilla haettiin ensi tuntumaan lajiin

ja myöhempiin joukkuekavereihin Salon Ahtiin, Heikkilän Tenhoon, Prepulan veljeksiin ja ketä meitä muita siellä vajassa kymmenpäisessä poikajoukossa olikaan. KPV tuli tämän poikajoukon seuraksi ja taisi olla niin, että seuran silloinen "kaikki kaikessa" Oiva Saranne sai meidät liittymään seuraan, mutta sitä oli edeltänyt Mäntykankaan koululla keväällä 1938 opettajan ilmoitus ja tervetuloitovotus, että KPV on päättänyt perustaa A- ja B-juniorijoukkueet. Jälkeenpäin olen usein ihmetellyt, että mistä saatiin rahat toimintaan. Paljon sitä ei tietysti tarvittu, mutta ihmemiehiä puuhassa olivat Oivan lisäksi Niemen Oskari ja Uussaaren

Mikko. Noilta ajoilta on myös tuo lempinimeni. Olin kaupattorilla myymässä Lampisen nauriita, kun muutamat pojat tulivat niitä norkoilemaan. Tulin tokaisseeksi heille, että "ei heru". Muuta kastetilaisuutta ei tarvittu, muistelee "Heru", joskus myös Hermanniksi tituleerattu.

Jalkapallo oli kuvassa mukana myös avioliittoa rakennettaessa. Kokkolassa oli sota-aikana naisten jalkapallojoukkue, joka tunnettiin lempinimellä "mustat surmat" ja tuossa joukkueessa pelasi laitahyökkääjänä neitonen nimeltään Lisbeth-Mary Slotte. Tanssi oli toinen harrastus, jossa nuorten polut löysivät toisensa ja ensi vuonna tulee kuusi vuosikymmentä täyteen virallista yhteiselo. Tuohon ajanjaksoon mahtuu tuhat tarinaa. "Heru" tuo julki kauniita ajatuksia aviopuolisostaan, joka on jaksanut hyväksyä hänen paljot menemisensä, työn lisäksi vapaa-aikana niin urheilun parissa kuin kokkolalaisten pitkäaikaisena luottamusmiehenä kunnallisella sektorilla.

– Koti oli aina miehelle ja lapsille, kolmelle tyttärelle, lämmin paikka ja hyvässä kunnossa. Silloin kun menemisiltä jäi aikaa, niin perheelle pyrin sen antamaan. Kesäisin retket veneellä huvilalle Öjaan oli-

vat kaikkien mieleen, kertoo "Heru".

Mutta keskitytään sitten jutustelussa jalkapalloon ja KPV:hen.

"Heru" on tehnyt KPV:n hyväksi pitkän päivätyön. Harvassa ovat ne, jotka samanlaiseen uhraukseen ovat ylittäneet. Jo omina pelaajavuosina hän toimi joukkueen valmentajana, oli pitkään johtokunnassa vastuullisissa tehtävissä ja varsinkin joukkueenjohtajan roolissa hän näytti kunniakkaimmat jalkapallosaavutuksensa. Voidaankin aiheellisesti kysyä, että olisiko KPV aikanaan voitannut Suomen mestaruutta ja muita SM-mitaleita ilman "Herun" panosta.

Yksi ehkä liikuttavimmista tapauksista muistuu mieleen hopeavuodelta 1973. KPV oli tempaissut ripeästi ottelun alussa 2-0 johdon Mikkelin Palloilijoista ja joukkueen peli kävi kuin "paraskin tanssi." Muuan katselijoista ei voinut pidättää liikuttutusta näkemänsä ottelun tasosta, valitsi hiljaisen tuokion ottelun lomassa ja huusi: "Hyvä Heru."

Itse hän kuvaa itseään pelaajana pienikokoiseksi, "kovanlaiseksi" ja vaativaksi. – Kerankin ruotsalaisen joukkueen sentteri tunnusti pelin jälkeen,

ettei hän ole koskaan kohdannut näin kovaa pakkia. Kovuuden sai tuntea aikanaan myös turkulainen liki parimetrinen TPK:n pelaaja Anton Honka, joka aikansa minua ärsytettyään sai leukaperiinsä oikean suoran. Siitä seurasi kylläkin ulosajo, mutta ei muistaakseni yhtä ottelua pitempää pelikieltoa, kertoo "Heru". Isku meni varmaankin perille, sillä onhan "Herun" ansiolistalla myös Pohjois-Suomen nyrkkeilymestaruus 67-kiloisissa. Tuon tittelin hän Svahnin Vilhon valmentamana voitti Vaasassa kovassa kahdentoista nyrkkeilyjän sarjassa. – Tuli niitä kolhuja minullekin ja monesti jouduttiin turvautumaan jäsenohtori Länghedin apuun, muistelee "Heru".

Seuran suuresta pelaajajoukosta, kautta aikain, "Heru" nostaa muita korkeammalle jalustalle Ruohon Sulon ja Peltoniemen Jukan. – Fiksuja pelimiehiä. Halusin ja vaadinkin aina, että joukkueella on oltava pettämätön peruskunto, jonka varaan voidaan sitten muu tarvittava rakentaa, kertoo "Heru".

Vanhemman pelaajapolven keskuudessa kiertää "Herun" valmennuksesta ja isällisyydestä pari tarinaa, joiden todenperäisyyteen hän itse ei ota

KPV:n joukkue, kuvassa etualalla, pelasi Lapualla pian sotien päätyttyä. Virkiän maalivahdista oikealle Väinö Paavolainen, Kalle Hongell, Kalevi Tiainen, Yrjö Korpikoski, Veikko Puhakka, Jalo Prepula, Voitto Pellinen, Into Liimatta, Jouko Valpola ja edessä mv. Pauli Vikman.

"Mustat Surmat" lempinimen saanut kokkolalainen naisten jalkapallojoukkue sotavuosilta. Eturivissä oikealla Lisbeth-Mary Slotte, nyk. Tiainen.